

ALM

Acció per la Llengua a Mediona

La casualitat a volgut que aquest any, el pas del Correllengua pel nostre poble coincideix amb una de les dates més tràgiques de la història del nostre País; una data i uns fets que els mitjans de comunicació i la major part de la classe política actual s'obstinen a passar de pàgina per tal que no siguin recordats.

El 15 d'octubre de 1940, poc més tard de dos quarts de set del matí, les forces d'ocupació espanyoles consumaven l'assassinat del president Companys al fossar de Santa Eulàlia del castell de Montjuïc, a Barcelona.

Lluís Companys fou assassinat pel "motiu" més condemnable que podia donar-se en el règim franquista: ésser president de Catalunya i, a més defensor a ultrança de la llibertat. Afusellar-lo era matar-nos a tots els catalans una mica. Les bales que travessaven el cos de Companys anaven, realment, adreçades a la Nació catalana.

Quina humiliació seria que el 15 d'octubre de cada any els catalans ens dediquéssim a dignificar la figura d'un president assassinat per les mateixes forces d'ocupació que tres dies abans han desfilat amb tot d'honors pels carrers de la capital espanyola.

I és que el president Lluís Companys és un símbol incòmode, perquè amb la seva mort emblemàtica esdevé el símbol de la Catalunya resistent, de la Catalunya que lluita i pateix repressió durant els quaranta anys de dictadura franquista.

El president és incòmode perquè és l'home que proclamà la República a Catalunya el 1931, i l'Estat Català dins la República Federal Espanyola el 6 d'octubre de 1934.

El president màrtir és mal vist pels autonomistes, perquè sota el seu mandat, la Catalunya Principat aconseguí els nivells més alts de sobirania nacional i d'autogovern, alhora que s'aconseguien les conquestes socials més avançades.

El mateix president lliurà gairebé 20.000 salconduits que permeteren travessar la frontera a persones de dretes o compromeses amb l'aixecament militar, per la qual cosa les seves vides perillaven.

Amb data 15 d'octubre de 1990 el canceller alemany Helmut Kohl trameté una carta al president Jordi Pujol en la que deia: "En ocasió del 50è aniversari de l'execució del president Companys pel règim franquista, el Govern i el poble d'Alemanya, dolguts per la participació d'institucions alemanyes en aquell acte, comparteixen el sentiment dels catalans i consideren Lluís Companys com un dels màrtirs més insignes de la fidelitat a la democràcia i al la llibertat."

I és que Lluís Companys s'havia convertit en l'únic president d'un País assassinat durant la Segona Guerra Mundial, i a més president d'un País que no estava en guerra amb Alemanya.

El dia 13 de setembre de 1990, el president de la República Francesa François Mitterrand adreça una carta al batlle de la Vajol (municipi de l'Alt Empordà d'uns 100 habitants limitant amb el Vallespir) qualificant d'assassinat la mort del president Lluís Companys.

Després de més de vint anys de democràcia els catalans encara esperem de l'Estat espanyol un senyal de recuperació de la justícia i la normalitat democràtica semblant al que han fet els governs alemany i francès.

Però que podem esperar d'un govern que en comptes de fer un pas per acostar-se a la democràcia real i esmenar un error, encara s'atreveix a desprestigiar la figura de Lluís Companys, mostrant-nos-el com un polític corrupte i cruel, que, com a president de la Generalitat durant l'esclat de la guerra civil, va permetre i fins i tot impulsar la crema d'esglésies i la persecució i execució de persones compromeses amb l'aixecament militar per part de les milícies de les FAI-CNT.

ALM

Acció per la Llengua a Mediona

Volem acabar reproduint les declaracions d'un testimoni presencial del judici i execució del president Companys; l'aleshores capità de la Guàrdia Civil Manuel Bravo Montero:

“Hemos de hacer constar que somos completamente, y lo fuimos, enemigos de la política del señor Companys. Él era catalanista, nosotros españoles; él era catalán, nosotros madrileños. Pero hemos de decir que la muerte del señor Companys fue gloriosa, fue ejemplar, fue una equivocación. Que en todo momento estuvo sereno, que estuvo tranquilo; que no hizo ningún gesto dramático, ningún gesto teatral. Que murió de cara a la posteridad, que murió de cara a la historia y que murió por sus ideas y por Cataluña.

Ante tal sublime heroísmo, nosotros, sus enemigos políticos, sus enemigos personales, tenemos que descubrirle, rezarle una oración católica y rendirle homenaje de pleitesía.”

Avui volem retre homenatge a una figura que simbolitza la llibertat nacional i social del poble català, també un homenatge als qui lluitaren ahir i lluiten avui contra l'oblit i la impunitat.

Fins a la victòria final president Companys!
